

Ægteskabet og alkærligheden 1

af Martinus

Menneskehedens mentale forvirring • Med hensyn til menneskenes sympatiske anlæg, deres ægteskabsstilstand og seksuelle opfattelse hersker der stor forvirring i vor nuværende tidsalder. Den udfoldes i en tilstand, der skaber overordentlig megen sorg, bekymring, skinsyge, jalousi, ulykkelig kærlighed og ligefrem mord og drab. Trokabsløfter og vielsesattester ignoreres i stor udstrækning. Hertil kommer så de seksuelle afsporinger, perversiteter, sadisme, kleptomani, pyromani og lignende. Noget der også skaber stor forvirring hos menneskene, er dette, at der er væsener, der føler intim sympati for sit eget køn. Menneskene vandrer her i tåge. De bare hører og ser, men de forstår intet af det, de ser eller er vidne til. Hvad er forklaringen på alt dette?

Nydelsen af kundskabens træ

Hvad er det, vi i virkeligheden er vidne til. – Vi er vidne til menneskenes nydelse af “kundskabens træ”. **Hvad er kundskabens træ? Kundskabens træ er alt det, der lever, røres og er omkring os, mennesker, dyr og planter, helt ned i mikrokosmos, og ligeledes med hensyn til planeter, sole, stjerner og mælkeveje eller kort sagt, alt hvad vi overhovedet kan komme i berøring med af selve naturen eller af det os omgivende verdensalt.** Dette er kundskabens træ på godt og ondt. Al vor livsoplevelse er jo en nydelse af detaljer fra dette verdensalts umådelige struktur. Denne nydelse er det samme som en reaktion af vor berøring med dette verdensalt. Hvad skulle ellers være kundskabens træ? Og hvad skulle ellers være nydelsen af dette træ? – Og hvor får vi kundskaber og viden fra? – Er det ikke netop igennem berøringen med de omgivende væsener og ting eller den øvrige naturs manifestationer og fremtræden. Hvordan skulle vi leve og få kundskaber og viden uden dette forhold? – Det er rigtigt, at Bibelen udtrykker kundskabens træ på en lidt anden måde. Eva

siger til slangen: “Vi må frit spise af alle havens træer, men kundskabens træ på godt og ondt det må vi ikke røre. Hvis vi spiser af dette træ, skal vi dø” (1. Mos. 3.2-3). Men hertil svarer slangen: “Nej I skal ikke dø døden, men hvis I spiser af kundskabens træ får I evne til at kende forskel på godt og ondt ligesom Gud selv” (1. Mos. 3.4-5). Men det var jo det, de skulle. Hvordan skulle de ellers blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse? – Et menneske, der ikke kender forskel på godt og ondt, kan da ikke være et fuldkomment eller færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse. Et menneske i Guds billede kan ikke være et menneske, der er bevidstløs. Det ser ud til, at det bibelske citat tilhører en forudgående sekt eller religiøs opfattelse, hvor det betragtedes som syndigt at beskæftige sig med det rent materielle. Man har betragtet det materielle som kundskabens træ og set dets krige, morderiske manifestationer, sorger og lidelser og har derfor regnet med, at man ikke skulle dyrke denne tilværelsesform, men kun holde sig til dyrkelse af det åndelige, dyrkelse af guderne. Citatet var således allerede forældet, da det

“Menneskene skulle altså nyde af kundskabens træ. Slangen forførte således ikke Eva, men vejlede hende.”

Martinus

kom ind i Bibelen. Menneskene skulle altså nyde af kundskabens træ. Slangen forførte således ikke Eva, men vejlede hende. Slangen bliver derfor her synlig som det første åbenbarede udtryk for Kristus eller Verdensgenløsningsprincippet.

Guds skabelse af mennesket er ikke en skabelse af et levende væsen

Hvordan skabte Gud mennesket? – Guds skabelse af mennesket var ikke noget, der kunne gøres på en dag. Guds skabelse af mennesket er en millionårig proces, der er begyndt helt nede i mineralriget og nu er ført igennem planteriget og frem til det begyndende menneske i dyreriget. Det er endnu ikke blevet fuldkomment eller færdigt i Guds billede efter hans lignelse.

Når der er tale om Guds skabelse af mennesket, er der ikke tale om, at Gud dermed totalt skaber et levende væsen. I ethvert levende væsen er der en levende, dirigerende kerne. Denne kerne er en absolut evig realitet. Den kan aldrig nogen sinde have begyndt, ligesom den aldrig nogen sinde vil kunne ophøre med at være til. Det er denne kerne, der ifølge mine kosmiske analyser i “Livets Bog” udgør Jeg’et i det levende væsen. Dette

jeg udgør sammen med en lige så evig kosmisk organstruktur det virkeligt levende i det levende væsen. Det er altså ved sin evige eksistens absolut hævet over al skabelse. Men dette jeg kan påvirkes af de omgivende åndelige og materielle foreteelser, ligesom det selv kan påvirke de samme åndelige og fysiske foreteelser. Ved denne gensidige påvirkning mellem dette jeg og den omgivende verden opstår den proces for jeget, vi kalder “livets oplevelse” og “manifestation”. Igennem denne proces forbinder jeg’et sig med materien og danner sit fysiske og åndelige legeme og bliver dermed tilgængeligt for sansning. Det kan derved opleve medvæsenene, ligesom det selv kan opleves af disse. Det er dette fysiske legeme, det ufærdige menneske tror, der udgør det totale levende væsen. Det er mere eller mindre ude af stand til at fatte den udødelige og virkelige evigt levende væsenskerne bag det synlige skabte fysiske legeme.

Væsenernes udødelighed

Væsenets fysiske legeme er tids- og rumdimensionelt. Dette vil igen sige, at det er forgængeligt. Alt hvad der har en begyndelse, må lige så absolut have en afslutning eller et ophør. Og derfor er begrebet “døden” kommet ind i verden. Det ufærdige menneske tror, at de levende ►

væsener er dødelige. De forstår ikke, at det, de kalder døden, kun er en udskillelse eller en frigørelse af deres jeg og overbevidsthed fra deres fysiske legeme, og at de efter denne frigørelse stadig lever. Men den manifestation og oplevelse, de havde ved hjælp af det fysiske legeme, kan de jo ikke have efter frigørelsen fra dette. De kan ikke mere fysisk tale med de fysiske væsener, sine venner og bekendte. Men samtidig med udviklingen af dets fysiske legeme, udviklede der sig også et åndeligt legeme bag væsenets fysiske legeme. Og dette legeme lever væsenet stadig i efter døden. Men med dette legeme kan det ikke korrespondere på normal måde med de fysiske væsener. Dets fysiske pårørende, venner og bekendte sørger derfor over væsenet, som de mere eller mindre tror er totalt ophørt med at eksistere. Men venner, der er bundet til hverandre i stor sympati, vil alligevel møde hverandre i et nyt fysisk liv. Det samme gælder også fjender, der ikke har sluttet fred, inden de dør, de vil ligeledes møde hverandre for at få udlevet fjendskabet og få det erstattet med fred. Ingen som helst krig eller intet som helst ondt kan ophøre uden i kraft af fred.

Guds skabelse af mennesket i sit billede

Når det hedder, at Gud skaber mennesket i sit billede, er det som nævnt ikke et levende væsen, Gud skaber, men en særlig manifestations- og oplevelsesform, en særlig væremåde over for omgivelserne.

“Mennesket i Guds billede efter hans lignelse” er således en særlig væremåde og den heraf følgende livsoplevelelsestilstand for et levende væsen og ikke skabelsen af det levende væsen selv. “Mennesket i Guds billede efter hans lignelse” er således den allerhøjeste eksisterende væremåde. Den gør mennesket til et kulminerende kærlighedsvæsen, hvis manifestation og udstråling bevirker, at det er til glæde og velsignelse for alt, hvad det kommer i berøring med. Det er altså en kopi af Guds egen væremåde.

De forskellige stadier i menneskets skabelse

For at blive behersker af den væremåde, der er Guds billede efter hans lignelse, må de evige jeg'er gennemgå en mængde forskellige livsoplevelser og væremåder. Ved at blive knyttet til mineralmaterie opstår minerallivsformen, dernæst må der gennemgås mange liv i

plantelivsformen, derefter igennem dyrelivsformen for her at blive omdannet til menneskelivsformen eller det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse og således blive et totalt åndeligt væsen.

Igennem mineral-, plante- og dyrelivsformen vokser jeg'ets bevidsthedstilstand fra primitivitet til intellektualitet, fra inhumanisme til humanisme eller til den totale alkærlighed. Væsenets forskellige stadier i mineralriget, i planteriget, dyreriget og det ufærdige menneskes stadium er det samme som forskellige ufærdige stadier i menneskets skabelse. Denne skabelse er altså skabelsen af en total fuldkommen oplevelsessevne, skabeevne og væremåde.

Oplevelsen af mørket er en livsbetingelse for at kunne opleve lyset

Men for at kunne opleve, der er det samme som at sanse, må oplevelsesobjektet være en kombination af kontraster, hvilket jo også alle skabte ting netop er. For at kunne blive til “mennesket i Guds billede efter hans lignelse” og være i stand til at opleve og manifestere livets allerhøjeste lys, må det have gennemlevet kontrasten til dette lys, hvilket altså vil sige mørket. Lyset her er manifestationer i kulminerende kærlighed, og mørket er manifestationer i kulminerende had. Den der ikke har oplevet mørket, kan ikke opleve lyset. Derfor må alle jeg'er for at få evne til at manifestere væremåden “kulminerende kærlighed” have gennemlevet væremåden “kulminerende had”. Disse manifestationer skaber lidelse. Lidelse skaber alkærlighedsevnen eller den evne, der bevirker, at man efterhånden ikke kan nænne at gøre noget levende væsen fortræd. Væsenernes oplevelse af mørket er således en livsbetingelse for at kunne få evne til at opleve og manifestere lyset, hvilket jo er den væremåde, der gør jeg'et til mennesket eller væsenet i Guds billede efter hans lignelse.

Mørket er en indvielse

Alle levende væsener må altså gennemleve kulminationen af mørket for at få evne til at opleve kulminationen af lyset. Hvad er da dette mørke? Mørket udgør det dræbende princip, der igen er det samme som ødelæggelse af alt liv. Det skaber lemlæstelse, død og undergang. Dette opleves igen som kulminationen af lidelse, ubehag og smerte. Og dette mørke er altså gjort til en livsbetingelse på den måde, at væsenernes organismer

"Når det hedder, at Gud skaber mennesket i sit billede, er det som nævnt ikke et levende væsen, Gud skaber, men en særlig manifestations- og oplevelsesform, en særlig væremåde over for omgivelserne."

Martinus

efterstræbes som føde for andre væsener. Væsenerne må således efterstræbe andre væseners organismer som føde, ligesom deres egen organisme bliver efterstræbt som føde for andre væsener. Og her i dette mørke forekommer der absolut ikke noget som helst i retning af alkærlighed. At en sådan tilværelse i sig selv må være et kulminerende onde for væsenerne er selvfølgelig. Dette mørke er, altså set i Guds store skabelsesproces af mennesket, nok et onde, nok en lidelse og et mørke, men det er en uundgåelig indvielse, der efterhånden gør væsenet til et menneske i Guds billede efter hans lignelse, hvilket igen vil sige: til et gudemenneske. Mørket kan altså udtrykkes som et ubehageligt gode.

Evas skabelse, slangen og syndefaldet er symbolske udtryk for noget, der virkelig finder sted

Men hvordan kan væsenerne holde ud at leve i dette mørke, dette alkærlighedsløse livsplan? – Nej, væsenerne ville umuligt kunne leve her, hvis ikke der var

banet vej for Guds ånds lys i denne mørkets verden. Men der er sørget for, at væsenerne kan modtage og gennemstrømmes af Guds ånds evige lys og derved få stimulans og opmuntring til at leve i selve helvede eller mørkets verden.

Vi kender fra Bibelen, at Gud lod Adam falde i en dyb søvn. Han udtog derpå et ribben af Adam og dannede heraf Eva. Med Eva får vi kendskab til både ”slangen”, ”syndefaldet” og ”kundskabens træ på godt og ondt” og at Eva blev skabt, fordi Gud sagde, at det ikke var godt for Adam at være ene (1. Mos. 2.18). Hvad dækker der sig under disse symbolske udtryk? – At Gud ikke bogstaveligt og i moderne forstand foretog en operation på Adam og udtog et af hans ribben og af dette ribben dannede Eva, er selvfølgelig. Disse udtryk er altså symbolske udtryk for noget virkeligt, der fandt sted. For at komme til klarhed over den mystik, der gemmer sig under disse symbolske udtryk, må vi først se, hvad der dækker sig under begrebet ”Adam”. ▶

Hvad begrebet "Adam" symboliserer

Begrebet Adam symboliserer ikke ét væsen, men en hel serie af væsener. Det var væsener, der skulle gøres til mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Adamsvæsenerne var altså åndelige væsener, der var modne for at inkarnere i fysisk materie. De befandt sig i det kosmiske kredsløbs sjette rige, som i "Livets Bog" er udtrykt som "salighedsriget". De havde nu gennemlevet dette kredsløbs totale fuldkommenhed og kærlighedskulmination indtil total mættelse. Derfor var deres i dette kredsløb tilegnede højeste visdom og kærlighedsbegavelse nu degenereret. De havde for længst ophørt med at kunne manifestere sig i den ydre verden, hvilket her vil sige: den åndelige verden. Deres vågne dagsbevidsthed bestod kun af oplevelse af erindringerne fra det nu udlevede og tilbagelagte spiralkredsløbs højeste zoner, riger eller sfærer. De var således uden nogen som helst bevidsthed ud over deres evne til at kunne erindre eller huske. Derfor måtte disse adamsvæsener nu til at gennemgå en fysisk proces, i hvilken de atter kunne udvikle sig fysisk og derigennem få en ny åndelig bevidsthed. Adamsvæsenerne var således jeg'er med deres

evige overbevidsthed og deres hukommelseslegeme. Deres andre manifestationslegemer var degenererede. Her var kun disses talentkerner tilbage. Og det er disse talentkerner, der nu skulle til at udvikles i den fysiske verden.

Den "sovende Adam" som Gud udtog et ribben af

Men adamsvæsenerne var ikke noget hankønsvæsen eller hunkønsvæsen. Det var dobbeltpolet, hvad alle væsener er i de åndelige verdener. I de åndelige verdener tager man ikke til ægte. Som vi skal se, hører denne foreteelse kun hjemme i den fysiske verden. Men denne Adam, hvilket vil sige: de for inkarnation i fysisk materie modne væsener, udviklede sig ud af salighedsriget og blev til plantevæsen. Men igennem planteorganismen kunne væsenerne kun "ane". De andre fysiske sanser var endnu ikke fremme. Planten kunne altså ane behag og ubehag. Den kunne begynde at åbne sig for solens varme og lukke sig for nattens kulde. Den var således fysisk set endnu kun et sovende væsen. Den var kun virkelig vå-

gen dagsbevidst i sin indre erindringsverden, som den oplevede i en kulminerende behagsfølelse som salighed. Plantevæsenet var altså denne ”sovende Adam”, som Gud udtog et ribben af (1. Mos. 2. 21-22).

Evas skabelse

Når Bibelen udtrykker, at Gud udtog et ribben af Adam, skal det kun udtrykke, at Gud foretog en indvendig proces i Adams organisme eller legeme. Den var ikke hverken bloddryppende eller befordret ved kniv eller saks. Men den forvandlede ikke desto mindre Adam, hvilket altså vil sige: adamsvæsenerne til en helt anden væsenstilstand. De blev nemlig til ”evavæsener”. Forvandlingen skete ganske mildt og umærkeligt for væsenerne selv.

For at forstå denne forvandling må man lære at forstå, at der i ethvert levende væsen eksisterer to store general- eller hovedorganer, i kraft af hvilke det levende væsen

stagnerede, medens den maskuline pol derfor blev ene om føringen af væsenets livsoplevelse og manifestation. Og væsenet blev derved fremtrædende som et hankønsvæsen. I andre væsener var det den maskuline pol, der stagnerede, og den feminine pol der tog føringen af væsenets livstilstand. Og dette væsen blev derved fremtrædende som et hunkønsvæsen. Og væsenerne var nu ikke mere adamsvæsener, men evavæsener. Forskellen på adamsvæsener og evavæsener er altså den, at adamsvæsenerne er dobbeltpolede, medens evavæsenerne er enpolede. Begrebet ”Eva” er således ikke udtryk for kvinden, men er lige så godt udtryk for manden. ■

bringes til at kunne opleve og skabe mørket og ligeledes bringes til at skabe og opleve lyset. Uden disse store hovedorganer i det levende væsen ville der hverken eksistere lys eller mørke, hvilket henholdsvis vil sige: kærlighed eller had. Der ville hverken være himmerige eller helvede. Så livsbetingende er disse to store hovedorganer. Disse to organer kender vi under begreberne ”den maskuline pol” og ”den feminine pol”. Ved en særlig ændring af disse to polers indbyrdes forhold i væsenet kan dette bringes til at være et mørkets eller hadets væsen. Og ligeledes ved en anden ændring kan det bringes til at være et lysets eller kærlighedens væsen. For at adamsvæsenet kunne blive et lysets eller kærlighedens væsen, blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse, måtte det altså prædestineres til at kunne blive et mørkets væsen. Det måtte have en organisme, i kraft af hvilken det kunne opleve og manifestere mørket. Og det var denne ændring, der udtrykkes, at Gud foretog i den sovende Adam; hvilket altså vil sige: adamsvæsenernes organismer. Denne ændring bestod i, at på et vist stadium i plantens, hvilket altså vil sige: i de sovende adamsvæseners, udvikling stagnerede den ene af de to store generalorganer eller poler. I nogle væsener var det den feminine pol, der

”Når Bibelen udtrykker, at Gud udtog et ribben af Adam, skal det kun udtrykke, at Gud foretog en indvendig proces i Adams organisme eller legeme. Den var ikke hverken bloddryppende eller befordret ved kniv eller saks. Men den forvandlede ikke desto mindre Adam, hvilket altså vil sige: adamsvæsenerne til en helt anden væsenstilstand. De blev nemlig til ”evavæsener”. Forvandlingen skete ganske mildt og umærkeligt for væsenerne selv.”

Martinus